

Postępowanie karne

Postępowanie przed sądem I instancji III

Dr hab. Wojciech Jasiński
Katedra Postępowania Karnego
Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii
Uniwersytet Wrocławski

Przygotowanie do rozprawy głównej

1. Przepis art. 348 KPK nakazuje wyznaczyć i przeprowadzić rozprawę bez nieuzasadnionej zwłoki.
2. Dwa sposoby przygotowania do rozprawy głównej:
 - **prezes sądu** niezwłocznie wydaje zarządzenie o wyznaczeniu sędziego albo członków składu orzekającego a następnie kieruje sprawę na tzw. posiedzenie przygotowawcze
 - **prezes sądu** niezwłocznie wydaje zarządzenie o wyznaczeniu sędziego albo członków składu orzekającego bez kierowania sprawy na posiedzenie przygotowawcze

Posiedzenie przygotowawcze

Posiedzenie może mieć charakter:

obligatoryjny - jeżeli przewidywany zakres postępowania dowodowego uzasadnia przypuszczenie, że w sprawie niezbędne będzie wyznaczenie co najmniej 5 terminów rozprawy (art. 349 § 1 KPK),

fakultatywny – jeżeli ze względu na zawziętość sprawy lub z innych ważnych powodów prezes sądu uzna, że może to przyczynić się do usprawnienia postępowania, a zwłaszcza należytego planowania i organizacji rozprawy głównej (art. 349 § 2 KPK).

Posiedzenie przygotowawcze

Posiedzenie powinno się odbyć w ciągu **30 dni** od daty jego wyznaczenia

Oskarżyciel publiczny, obrońcy i pełnomocnicy mają prawo wziąć udział w posiedzeniu. Prezes sądu może uznać ich udział w posiedzeniu za obowiązkowy.

Prezes sądu może także zawiadomić o posiedzeniu pozostałe strony, jeżeli uzna, że przyczyni się to do usprawnienia postępowania

Posiedzenie przygotowawcze

Prezes sądu wzywa oskarżyciela publicznego, pełnomocników i obrońców do przedstawienia **pisemnego stanowiska** dotyczącego planowania przebiegu rozprawy głównej oraz jej organizacji, w tym dowodów, które powinny być przeprowadzone jako pierwsze na tych rozprawach, w terminie 7 dni od doręczenia wezwania.

Obejmuje ono: wnioski dowodowe oraz informacje i oświadczenia, w szczególności o proponowanych terminach rozpraw i ich przedmiocie, terminach usprawiedliwionej nieobecności uczestników procesu, a także oświadczenia wskazujące na potrzebę wezwania na rozprawę główną np. biegłych.

Posiedzenie przygotowawcze

Na posiedzeniu **przewodniczący składu orzekającego albo sąd**, biorąc pod uwagę stanowiska w przedmiocie planowania i organizacji rozprawy głównej przedstawione przez strony, pełnomocników i obrońców:

- 1) rozstrzyga w przedmiocie wniosków dowodowych (**sąd**) i kolejności ich przeprowadzenia, przebiegu i organizacji rozprawy głównej
- 2) wydaje zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy głównej
- 3) podejmuje inne niezbędne rozstrzygnięcia, np. w kwestii sprowadzenia oskarżonego pozbawionego wolności

Wyznaczanie składu orzekającego

- 1) Reguły określone zostały w art. 47a-47b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (wcześniej regulacja znajdowała się w art. 351 k.p.k. i dotyczyła tylko spraw karnych) oraz aktach wykonawczych.
- 2) Wprowadzony został elektroniczny system losowego przydziału spraw sędziom. Z założenia rozwiązanie to ma sprzyjać zapewnieniu bezstronności orzekania i uniemożliwieniu wywierania wpływu na sposób wyboru sędziów orzekających (tzw. *judge shopping*). Należy jednak pamiętać, że możliwe jest to do zapewnienia tylko wtedy, gdy istnieje pewność odnośnie do bezstronności funkcjonującego algorytmu i zapewniona jest transparentność w przedmiocie funkcjonowania systemu kontrolowanego przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

Wyznaczanie składu orzekającego

Sprawy są przydzielane sędziom i asesorom sądowym losowo, w ramach poszczególnych kategorii spraw (np. sprawy karne, sprawy wykroczeniowe, orzekanie w sprawach dotyczących postępowania przygotowawczego), chyba że sprawa podlega przydziałowi sędziemu pełniącemu dyżur (np. w sprawach o tymczasowe aresztowanie, w postępowaniu przyspieszonym).

Przydział spraw w ramach poszczególnych kategorii jest **równy**, chyba że został zmniejszony z uwagi na pełnioną funkcję (np. prezesa sądu, przewodniczącego wydziału), uczestniczenie w przydziale spraw innej kategorii lub z innych przyczyn przewidzianych ustawą.

Wyznaczanie składu orzekającego

W razie przydzielenia sprawy wymagającej nadzwyczajnego nakładu pracy, sędzia sprawozdawca może zwrócić się do prezesa sądu z wnioskiem o wstrzymanie przydziału kolejnych spraw na czas określony. Prezes sądu rozpoznaje wniosek niezwłocznie. Decyzję prezesa sądu wraz z uzasadnieniem doręcza się sędziemu, którego dotyczy, oraz podaje do wiadomości sędziów danego sądu.

Od decyzji prezesa sądu sędziemu, którego decyzja dotyczy, oraz grupie co najmniej 10% sędziów danego sądu przysługuje odwołanie do kolegium sądu w terminie siedmiu dni od dnia jej doręczenia albo podania do wiadomości. Uchwałę kolegium sądu wraz z uzasadnieniem doręcza się sędziemu, którego decyzja dotyczy, oraz podaje do wiadomości wszystkich sędziów danego sądu.

Wyznaczanie składu orzekającego

Zmiana składu sądu może nastąpić tylko w przypadku niemożności rozpoznania sprawy w dotychczasowym składzie albo długotrwałej przeszkody w rozpoznaniu sprawy w dotychczasowym składzie. W takiej sytuacji zastosowanie znajdują ogólne reguły dotyczące wyznaczania składów orzekających.

Jeżeli konieczne jest podjęcie czynności w sprawie, w szczególności gdy wynika to z odrębnych przepisów lub przemawia za tym wzgląd na sprawność postępowania, a skład sądu, któremu została przydzielona sprawa, nie może jej podjąć, czynność ta jest podejmowana przez skład sądu wyznaczony zgodnie z planem zastępstw, a jeżeli czynność nie jest objęta planem zastępstw, przez skład sądu wyznaczony na zasadach ogólnych.

Wezwanie na rozprawę

Pomiędzy doręczeniem zawiadomienia a terminem rozprawy głównej powinno upłynąć co najmniej **7 dni**. W razie niezachowania tego terminu w stosunku do oskarżonego lub jego obrońcy rozprawa na ich wniosek, zgłoszony przed rozpoczęciem przewodu sądowego, **ulega odroczeniu**. W przypadku wniosków innych uczestników postępowania rozstrzyga sąd.

Przy doręczeniu oskarżonemu zawiadomienia (wezwania) o rozprawie należy go pouczyć:

o treści przepisów art. 100 § 3 i 4, 338a, 341 § 1, 349 § 8, 374, art. 376, art. 377, art. 378a, art. 402 § 1 zd. trzecie, art. 419 § 1, art. 422, art. 447 § 5 k.p.k., o prawie do żądania sprowadzenia na rozprawę w przypadku pozbawienia wolności oraz wyznaczenia obrońcy z urzędu ze względu na niezamożność.

Jawność zewnętrzna (publiczność) rozprawy głównej

- 1) Rozprawa jest co do zasady jawna (poza naradą i głosowaniem! – to także część rozprawy)
- 2) Bezwzględnie jawne jest zawsze ogłoszenie wyroku (standard konstytucyjny i konwencyjny)
- 3) Pozostała część rozprawy może odbywać się z wyłączeniem jawności (por. np. art. 181, 226, 359, 360, 363 k.p.k.)
- 4) Posiedzenia sądu w przeciwieństwie do rozprawy co do zasady nie są jawne (art. 95b KPK), jawność wyrokowania na posiedzeniu gwarantuje art. 418a k.p.k.

Jawność zewnętrzna (publiczność) rozprawy głównej

5) Wyłączenie jawności rozprawy głównej

- a) z mocy prawa (np. art. 359 KPK) albo z mocy postanowienia sądu (np. art. 360 par. 1 KPK)
- b) w całości (np. art. 359 KPK) albo w części (np. art. 360 pkt 2 in fine KPK)
- c) z urzędu (np. art. 360 par. 1 KPK) albo na wniosek (np. art. 360 pkt 3 KPK)
- 6) Podstawy wyłączenia jawności uregulowane są także poza rozdziałem 42 KPK (np. art. 181, 183 par. 2, 226 KPK)

Jawność zewnętrzna (publiczność) rozprawy głównej

- 7) Ekwiwalenty publiczności na rozprawie głównej:
- instytucja osób godnych zaufania (art. 361 § 1 KPK),
 - możliwość zezwolenia przez przewodniczącego składu orzekającego na udział w rozprawie osobom przez niego wskazanym (art. 361 § 3 KPK),
 - możliwość udziału w rozprawie osób powołanych do kierowania sądami i nadzoru nad działalnością administracyjną sądów (art. 37 § 7 PrUSP),
 - jawność ogłoszenia wyroku (art. 364 § 1 KPK).

Zasada ciągłości rozprawy i koncentracji materiału dowodowego

Zasady ciągłości rozprawy oraz koncentracji materiału dowodowego mają sprzyjać realizacji postulatu rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie oraz umożliwić kompleksową i rzetelną ocenę materiału dowodowego (realizować postulat ustalenia prawdy)

Przewodniczący powinien dążyć do tego, aby rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło na pierwszej rozprawie głównej (art. 366 par. 2 KPK).

Zasada ciągłości rozprawy i koncentracji materiału dowodowego

Zasada ciągłości rozprawy - wyjątki:

1)

Przerwa

- zarządzenie przewodniczącego składu orzekającego
- w celu przygotowania przez strony wniosków dowodowych lub sprowadzenia dowodu albo dla wypoczynku lub z innej ważnej przyczyny
- może trwać nie dłużej niż 42 dni
- po przerwie rozprawa prowadzona jest w dalszym ciągu, a od początku - jeżeli skład sądu uległ zmianie albo sąd uzna to za konieczne.

Zasada ciągłości rozprawy i koncentracji materiału dowodowego

Zasada ciągłości rozprawy - wyjątki:

2)

Odroczenie

- postanowienie sądu
- sąd może odroczyć rozprawę tylko wtedy, gdy zarządzenie przerwy nie byłoby wystarczające.

- rozprawę odroczoną prowadzi się w nowym terminie **od początku**. Sąd może wyjątkowo prowadzić rozprawę odroczoną w dalszym ciągu, chyba że skład sądu uległ zmianie.

W praktyce owa wyjątkowość się nie przyjęła i najczęściej rozprawa prowadzona jest w dalszym ciągu.

Etapy rozprawy głównej

- 1) Wywołanie sprawy
- 2) Rozpoczęcie rozprawy (od wywołania sprawy do zwięzłego przedstawienia przez oskarżyciela zarzutów oskarżenia)
- 3) Przewód sądowy (od zwięzłego przedstawienia przez oskarżyciela zarzutów oskarżenia do zamknięcia przewodu sądowego)
- 4) Głosy końcowe
- 5) Wyrokovanie (od udania się na naradę, przez głosowanie do ogłoszenia wyroku)

Przewód sądowy i czynności poprzedzające

- 1) **Wywołanie sprawy**
- 2) **Sprawdzenie przez przewodniczącą, czy wszyscy wezwani stawili się oraz czy nie ma przeszkód do rozpoznania sprawy (np. czy zawiadomienia zostały prawidłowo doręczone, czy doprowadzono osoby pozbawione wolności, czy sprowadzono dowody rzeczowe, etc.)**
- 3) **Przewodniczący zarządza opuszczenie sali rozpraw przez świadków. Biegli pozostają na sali, jeżeli przewodniczący nie zarządzi inaczej. Pokrzywdzony może wziąć udział w rozprawie, jeżeli się stawia (jest zawiadamiany o jej terminie – art. 350 § 4 k.p.k.), i pozostać na sali, choćby miał składać zeznania jako świadek. W tym wypadku sąd przesłuchuje go w pierwszej kolejności.**

Przewód sądowy

4) Przewód sądowy

- a) Zwięzłe przedstawienie przez oskarżyciela zarzutów oskarżenia (jak nie ma oskarżyciela dokonuje tego przewodniczący składu orzekającego).
- b) Poinformowanie przez przewodniczącego o treści odpowiedzi na akt oskarżenia (o ile ją wniesiono).
- c) Jeżeli oskarżony bierze udział w rozprawie głównej, przewodniczący, po przedstawieniu zarzutów oskarżenia, poucza go o: *prawie składania wyjaśnień, odmowy wyjaśnień lub odpowiedzi na pytania, składania wniosków dowodowych i konsekwencjach nieskorzystania z tego uprawnienia.*

Przewód sądowy

- d) Przewodniczący pyta oskarżonego, czy przyznaje się do zarzucanego mu czynu oraz czy chce złożyć wyjaśnienia i jakie.
- e) Wyjaśnienia oskarżonego (o ile je składa).
- f) Przewodniczący poucza oskarżonego o prawie zadawania pytań osobom przesłuchiwanym oraz składania wyjaśnień co do każdego dowodu.
- g) Przeprowadzenie dowodów (dowody na poparcie oskarżenia powinny być w miarę możliwości przeprowadzone przed dowodami służącymi do obrony).
- h) Zamknięcie przewodu sądowego (zarządzenie).

Ograniczenie przewodu sądowego na rozprawie głównej

- 1) Dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej (art. 387 KPK)
- 2) Art. 388 KPK
Za zgodą obecnych stron sąd może przeprowadzić postępowanie dowodowe tylko częściowo, jeżeli wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy nie budzą wątpliwości.

Zasada bezpośredniości na rozprawie głównej

Dowody rzeczowe sprowadza się na rozprawę na wniosek strony lub gdy sąd uzna to za konieczne (art. 395 KPK)

W przypadku osobowych źródeł dowodowych konieczne jest co do zasady dokonanie ich przesłuchania (istnieje ogólny zakaz substytuowania takiego dowodu środkami pisemnymi)

Art. 174 k.p.k. Dowodu z wyjaśnień oskarżonego lub z zeznań świadka nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych.

Zasada bezpośredniości na rozprawie głównej

W przypadku osobowych źródeł dowodowych ustawodawca przewidział jednak wyjątki.

Prokurator w akcie oskarżenia może wnieść o zaniechanie wezwania i odczytanie na rozprawie zeznań świadków, o których mowa w art. 350a k.p.k. (art. 333 par. 2 k.p.k.)

Zasada bezpośredniości na rozprawie głównej

Art. 350a k.p.k.

Przewodniczący składu orzekającego może zaniechać wezwania na rozprawę świadków, którzy zostali przesłuchani, przebywających za granicą lub mających stwierdzić okoliczności, które nie są tak doniosłe, aby konieczne było bezpośrednio przesłuchanie świadków na rozprawie, w szczególności takie, którym oskarżony w wyjaśnieniach swych nie zaprzeczył.

Nie dotyczy to osób wymienionych w art. 182 k.p.k. – na rozprawie trzeba ustalić, czy osoby te korzystają z prawa do odmowy zeznań.

Z możliwości tej należy korzystać jednak ostrożnie i z poszanowaniem prawa oskarżonego do osobistego przesłuchania świadków!

Zasada bezpośredniości na rozprawie głównej

Wyjątki od przeprowadzania dowodów na rozprawie:

- Możliwość przesłuchania świadka w miejscu jego zamieszkania (art. 177 par. 2 KPK)
- Zlecenie dokonania czynności dowodowych sędziemu składu orzekającego lub sądowi wezwanemu (art. 396 KPK)

Zasada bezpośredniości na rozprawie głównej

Wyjątki od bezpośredniego przeprowadzenia dowodu:

- Odczytanie protokołów wcześniej przeprowadzonych czynności (ewentualnie innych dokumentów), w tym protokołów przesłuchań
art. 389, 391, 392, 393 k.p.k.

- Uznanie treści protokołów za ujawnioną bez odczytywania

Art. 405 par. 2 k.p.k.

Z chwilą zamknięcia przewodu sądowego ujawnione są bez odczytywania wszystkie protokoły i dokumenty podlegające odczytaniu na rozprawie, które nie zostały odczytane.

Obecność uczestników postępowania na rozprawie głównej

1) Oskarżyciel publiczny

W sprawach o przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego udział oskarżyciela publicznego w rozprawie jest obowiązkowy, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej.

Wyjątki:

- 1) Jeżeli postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie dochodzenia, niestawiennictwo oskarżyciela publicznego na rozprawie nie tamuje jej toku (art. 46 KPK)
- 2) Tryb przyspieszony – art. 517a par. 2 KPK

Obecność uczestników postępowania na rozprawie głównej

2) Oskarżyciel posiłkowy (subsydiarny, uboczny) oraz ich pełnomocnik

Brak obowiązku obecności na rozprawie głównej (chyba, że obecność na rozprawie wynika z konieczności przesłuchania w charakterze świadka)

Kontradyktoryjność postępowania dowodowego przemawia jednak w praktyce za obecnością oskarżyciela posiłkowego lub jego pełnomocnika.

W sprawie, w której oskarżyciel publiczny nie bierze udziału, niestawiennictwo **oskarżyciela posiłkowego (subsydiarnego) i jego pełnomocnika** na rozprawie głównej bez usprawiedliwienia uważa się za odstąpienie od oskarżenia.

Obecność uczestników postępowania na rozprawie głównej

3) Oskarżony

Zasada: prawo do udziału w rozprawie (jeśli jest pozbawiony wolności musi złożyć wniosek o sprowadzenie go na rozprawę)

Wyjątki:

- a) Przewodniczący zarządzi obowiązkową obecność oskarżonego
- b) W sprawach o zbrodnie obecność oskarżonego podczas czynności otwarcia przewodu sądowego oraz pierwszego przesłuchania oskarżonego jest obowiązkowa

Obecność uczestników postępowania na rozprawie głównej

3) Oskarżony

Zapewnienie obecności oskarżonego:

Przewodniczący może wydać zarządzenie w celu uniemożliwienia oskarżonemu wydalenia się z sądu przed zakończeniem rozprawy.

W razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżonego, którego obecność jest obowiązkowa, przewodniczący zarządza jego natychmiastowe zatrzymanie i doprowadzenie lub przerywa w tym celu rozprawę albo też sąd ją odracza

Obecność uczestników postępowania na rozprawie głównej

3) Oskarżony

Prowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego:

- Art. 376 KPK – po złożeniu wyjaśnień przez oskarżonego (albo odebraniu oświadczenia, że nie będzie ich składał)
- Art. 377 KPK – bez złożenia wyjaśnień przez oskarżonego
- Art. 375 i 390 par. 2 KPK – czasowe wydalenie oskarżonego z sali rozpraw

Obecność uczestników postępowania na rozprawie głównej

Prowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego:

- Art. 378a k.p.k. – nowa instytucja wprowadzona nowelizacją z 2019 r., której celem jest przyspieszenie postępowania i zaradzenie problemowi obstrukcji procesowej polegającej na niestawiennictwie oskarżonego lub jego obrońcy na rozprawie. Umożliwia ona przeprowadzenie postępowania pod nieobecność oskarżonego lub obrońcy, nawet usprawiedliwioną, w szczególnie uzasadnionych okolicznościach.
- Szerzej por. uwagi J. Zagrodnika w materiałach dydaktycznych

Obecność uczestników postępowania na rozprawie głównej

4) obrońca oskarżonego

Obecność obowiązkowa:

- obrona obligatoryjna (art. 79 i 80 KPK)

W pozostałych sytuacjach nie ma obowiązku udziału obrońcy.

Obecność uczestników postępowania na rozprawie głównej

5) Pokrzywdzony niebędący stroną postępowania

Pokrzywdzony może wziąć udział w rozprawie, jeżeli się stawi, i pozostać na sali, choćby miał składać zeznania jako świadek. W tym wypadku sąd przesłuchuje go w pierwszej kolejności.

Uznając to za celowe sąd może zobowiązać pokrzywdzonego do obecności na rozprawie lub jej części.

Proces wpadkowy

Warunki rozpoznania oskarżenia w zakresie nieobjętym aktem oskarżenia:

Nie można wykluczyć, że w toku przewodu sądowego wyjdą na jaw nieznane wcześniej okoliczności, które spowodują konieczność weryfikacji przyjętych przez oskarżyciela w skardze opisów czynów zarzuconych oskarżonemu. W przypadku wyjścia na jaw w toku rozprawy, że oskarżony popełnił czyny niezarzucone mu w akcie oskarżenia co do zasady nie jest możliwe ich osądzenie. Sąd bowiem związany jest granicami sprawy określonymi przez akt oskarżenia.

Przepis art. 398 k.p.k. przewiduje jednak odstępstwo od tej zasady (tzw. rozszerzenie oskarżenia, proces wpadkowy).

Proces wpadkowy

Warunki rozpoznania oskarżenia w zakresie nieobjętym aktem oskarżenia:

- 1) Na rozprawie wyszły na jaw nowe okoliczności wskazujące na popełnienie przez oskarżonego innych czynów niż zarzucone w akcie oskarżenia
- 2) Oskarżyciel zarzucił oskarżonemu inny czyn oprócz objętego aktem oskarżenia
- 3) Zgoda oskarżonego na rozpoznanie nowego oskarżenia na tej samej rozprawie
- 4) Nie zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania przygotowawczego co do nowego czynu

W razie odroczenia rozprawy oskarżyciel wnosi nowy lub dodatkowy akt oskarżenia.

Zmiana kwalifikacji prawnej czynu na rozprawie

- 1) Jeżeli w toku rozprawy okaże się, że nie wychodząc poza granice oskarżenia można czyn zakwalifikować według innego przepisu prawnego, sąd uprzedza o tym obecne na rozprawie strony.
- 2) Na wniosek oskarżonego można przerwać rozprawę w celu umożliwienia mu przygotowania się do obrony.
- 3) Należy pamiętać, że zmiana kwalifikacji prawnej czynu możliwa jest tylko i wyłącznie w ramach tożsamości tego czynu. Podobnie jest w przypadku zmian, które sąd chciałby dokonać w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu.

Tożsamość czynu

Zgodnie z zasadą skargowości (art. 14 § 1 k.p.k.), ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu. Zatem, zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach wszystkich cech faktycznych tego zdarzenia oraz w zakresie oceny prawnej rozpoznawanego czynu. W konsekwencji, sąd nie jest związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w zarzucie aktu oskarżenia, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela.

Tożsamość czynu

Nie jest wyjściem poza ramy oskarżenia takie postąpienie, w którym sąd w wyniku przeprowadzonego przewodu sądowego i weryfikacji ujawnionego materiału dowodowego:

- 1) ustali, że rozpoznawane przez niego zdarzenie miało miejsce w innym czasie, niż to przyjął prokurator w akcie oskarżenia;
- 2) dokona w wyroku pewnych ustaleń faktycznych odmiennie, niż to zostało przyjęte w akcie oskarżenia, popieranym przez prokuratora; przy czym ustalenia te mogą dotyczyć nie tylko strony przedmiotowej, ale także (co nawet występuje częściej) strony podmiotowej czynu;
- 3) przyjmie odmiennie, co do szczegółów, zachowanie się i sposób działania poszczególnych sprawców;
- 4) powiąże zachowanie oskarżonego, zarzucane mu w akcie oskarżenia, z odmiennym skutkiem niż to stwierdza prokurator.

Tożsamość czynu

Warunkiem wprowadzenia jednej, czy też nawet wszystkich zmian jest jedynie to, aby w realiach dowodowych konkretnej sprawy oczywistym było, iż sąd dokonywał oceny tego samego zachowania oskarżonego, które stanowiło przedmiot oskarżenia (tzw. tożsamość czynu zarzucanego i przypisywanego).

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2012 r., II KK 9/12, LEX nr 1226693